

Два друга

Тетяна Булат

— Вони обидва гарні хлопчаки! —
Сказав сусід, як тільки їх побачив.
Неначе Бог із щедрої руки
Насипав хлопцям світлу, щиру вдачу.

Ходили разом, ніби два брати,
Ділили іграшки, читали книжки,
А взимку, як заметені хати,
Катались з гірки і ліпили сніжки.

Купались днями друзі у Дніпрі,
Чекали вечері на диво – матіолу.
Збирали мамам квіти на горі,
А восени пішли разом у школу.

Їх перший клас запам'ятали всі —
І вчителька, й почервонілі мами,
Як в двір шкільний влетіли на козі!
Ото була тоді реальна драма!

Отримали паска за вчинок цей,
Ще й за козу від баби перепало!
І цілий день не сходили з очей —
Були покарані. В кутку на гречку стали.

Так рік за роком весело раділи,
У школі витівки все рідше з часом.
Пора дитяча швидко відлетіла
І хлопці говорити стали басом!

Змінився голос. Що це? Ось де сміху!
— Невже це ти, Сашко? — кричить Сергійко.
І як там не було, а всім на втіху,
Із школи випустилось друзів двійко!

Останній день і дзвоник пролунав,
Поставив крапку у дитинстві вдалім.

"Вперед"! – шалений вітер закликав,
"Вперед до юності, відкриті далі!"

Війська. Служити разом подались.
Щось там не склалося у військкоматі
І кожен випадково опинивсь
Окремо. В різні розвели кімнати.

Призив. Прощання. Сльози матерів.
Сашко на кораблі. Сергій – в повітрі.
Характер кожного, як сталь, зміцнів,
Й життя заграло фарбами палітри.

Ой...Скільки там було випробувань!
В морфлоті ще і не таке буває!
Але із особистих міркувань
Про дещо не говорим, забуваєм.

У небі світиться вночі маяк,
То вертоліт Сергія пролітає.
Про нього думає Сашко-моряк,
Та і пілот Сергій Сашка не забуває.

Листи писали іноді, не часто,
Розповідали про службові будні,
Були замріяні великим щастям,
Що їх чекає у житті майбутнім!

Статури гарні, кубики на пресі,
Їм, красеням, пішла на користь служба.
Сергій — пілот і ас у піднебесі,
Сашко - моряк. Ще більш зміцніла дружба.

Один, а через тиждень і другий
Вернулися на батьківські пороги.
Обійняли всіх рідних, дорогих,
І мамам щиро поклонились в ноги.

Стрічали всім селом цих парубків,
А вчителька ще й за козу згадала!
— А зараз, — як сказала, — в козаків

Перетворилися. І ще додала:

— Я ж пам'ятаю вас маленькими дітьми,
Такі ж ви шибеники, ну їй Богу...
А вирости якими ось людьми!
Хай буде, хлопці, з миром вам дорога.

-Ну що, — спитав колись Сашка Сергій,
Дівчину вибрав, чи ніхто не любий?
— Та вибрав, — в щирій посмішці своїй
Сергій розплився, — це неначе згуба!

— Ти розумієш, в тих її очах
Все небо, всі ранкові світлі зорі!
Там гори, ріки, океан в дощах
Й простори неосяжні, неозорі.

Вона - неначе Трепетна Весна,
Що тільки пробудилась — ніжна й мила.
Вона єдина, ні — вона така одна!
Вона дає мені міцні шалені крила.

— Оце сказав! Послухай, перший раз
Я бачу, як ти щиро закохався.
Хай буде, друже, в тебе все гаразд,
Я хочу, щоб ти завжди посміхався.

Сашко вдоволено дивився на Сергія,
Він був щасливий тим, що друг в коханні.
В самого також у душі жила надія,
Що й він опиниться в любовному дурмані.

Минали дні у радості й негоді,
Траплялись з ними різні ситуації.
Сашко став працювати на заводі,
Сергій — пілот в цивільній авіації.

І раптом все! Ні, це не сон. Дівчина!
В її очах все небо, світлі зорі!

Сашко змахнув цю пелену плечима
І задивився в очі неозорі.

Вона - неначе Трепетна Весна,
Що тільки пробудилась - ніжна й мила.
Така вона приходила у снах...
І зрозумів Сашко, любов - то сила!

Сергію швидко правду розповів,
Світився, як начищена монета.
Та друг чомусь свій погляд в бік відвів,
З-під ніг Сергія попливла планета.

У образі, що Саша так плекав,
Захопливо описував кохану,
Свою дівчину друг Сергій впізнав!
Душа перетворилась на рану...

Не міг дихнути... — Ні, це не вона!
Сергій в думках боявся припустити,
Що та, хто наче Трепетна Весна,
Могла у серце іншого пустити.

— Чогось блідий, Сергію, ти неначе?,
Сашко взяв друга за широкі плечі:
— Немов би привида десь тут побачив,
Ти озирнись, який чудовий вечір.

Давай тебе я познайомлю з нею,
Обов'язково, ти ж мій кращий друг! —
Сашко з відкритою навстіж душею
Від щастя ледве переводив дух.

Дівчина підійшла до лави в парку.
Замріяно присіла, посміхнулась.
Поглянула - напроти, через арку
До неї йшов Сергій. Вона хитнулась.

І ось на лаві два чудових хлопці
Й Світлана із обличчям білим-білим.

В ревнивій, страшній, неймовірній топці
Три серця тліли. Очі ж спорожніли.

— Вона моя, — кричав Сергій Сашкові
Крізь почуття шалені, непоборні.
Від гніву очі синьо-волошкові
Ставали у Сергія грізно чорні!

Сашко ж Світлану не хотів ділити,
Влаштовувати він не міг змагання!
Тож вирішив, як їм з Сергієм жити —
Він дасть їй право вибрати кохання.

І почалися щотижневі будні,
Де кожен з них підкорював Світлану.
Сашко щасливе будував майбутнє.
Сергій же діяв за хитрющим планом.

Сашко читав вірші, приносив квіти,
Нічого навзаєм не вимагав.
Її сестру допомагав глядіти
І просто про Світлану щиро дбав.

Сергій все вибудовував стосунки,
Ім'я Сашка старався забруднити.
Приносив дорогі круті дарунки,
І серце дівчини хотів купити.

Тяглася б ця історія ще довго,
Та Доля, мабуть, знала, що робила.
Машина. Швидкість. Вечір і дорога...
В цю мить її серденько зупинилось.

В житті Сергія все іде нормально –
Лише учора донька народилась.
Є гроші, все в родині ідеально,
Щасливий він, усе в житті здійснилось.

Живуть чудово, є машина й дача,
Квартиру він отримав по роботі.
Ніколи дім не омина удача,
Лише приємні й радісні турботи.

Сашко ж не може ввечері баритись —
Іде провідати єдину й любу,
Хоч краєм ока ніжно подивитись
На ту, що в серці і була, і буде.

Погладить ніжно поглядом її коси,
Обійме трепетно, прикривши очі,
Побачить у волоссі легку просідь
Й згадає ті шалені, юні ночі.

Вона ж - неначе Трепетна Весна,
Що тільки пробудилась - ніжна й мила.
Така вона приходила у снах...
Бо тільки сні в Сашка і залишилися.

Стоїть на цвинтарі, похмурий, сивий,
Самотній, у свого стоїть кохання.
Ще не старий, колись такий красивий...

Могилка. Фото. Света і...
Мовчання.